

Zpráva o činnosti Oddílu lyžování TJ Sokol Stará Paka v roce 2017

- 1) Zimní středisko Staropacká hora
- 2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2017
- 3) XVI. Lyžařský maškarní bál
- 4) Staropacký kros 2017 - ročník 40
- 5) Cyklistický výlet na Smrk 2017
- 6) Vejšlap 2017
- 7) Staropacká bouda

1) Zimní středisko Staropacká hora

Nový rok se nám tentokrát představil v celé své zimní parádě. Po mlhavých dnech v závěru minulého roku, se všude vytvořila nádherná jinovatka a do toho vysvitlo slunce. V následujících dnech začalo sněžit a vát dost silný vítr. Po zkušenostech z minulých let jsme nasazování kotviček odložili do doby, až nám napadne dostatek sněhu. A tak jsme je montovali až 5. ledna, když už vrstva čerstvého prašanu dosahovala čtyřiceti centimetrů.

Montáž teleskopických tyčí (kotviček) na tažné lano vleku.

7.1.2017 dostal vlek první zatěžkávací zkoušku.

Foto: Martina Šepsová

Zimní středisko Staropacká hora navštívili sv. Tři Králové.

Další den, na svátek sv. Tři králů, jsme zahájili zkušební provoz a o víkendu bylo již na vleku plno. Byl to první den, kdy vlek byl zcela vytížen. Při plném zatížení se však projevila skrytá závada, která si vyžádala výměnu obou ložisek motoru a mnoho hodin práce. Díky Václavu Šepsovi, Danu Patkovi, Petru Pakostovi a Ladislavu Frýbovi byl vlek zprovozněn již 12. ledna navečer.

Václav Šeps a Dan Patka při opravě ložiska motoru.

Lyžařský vlek byl v provozu až téměř do poloviny února. Mimo běžného lyžování na upraveném svahu, využívali náš vlek také žáci staropacké Základní školy při sportovních hodinách pod vedením pana ředitele Pavla Antoše a pana učitele Harčarika.

V sobotu 4. února jsme pro děti uspořádali dětský lyžařský karneval, na němž se sešlo více než třicet krásných masek. Mezi děti zavítal i vládce hor Krakonoš, jak nám to slíbil již v únoru 2012.

Krkonoš na dětském lyžařském karnevalu v sobotu 4. února 2017.

2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2017

V únoru roku 2017 bylo dostatek sněhu pro uspořádání našeho Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš. Bohužel na termín 18.2.2017 byla z ledna mimořádně přesunuta Jizerská padesátka a pořadatelé by nás nepustili do jizerských stop. Proto se náš přejezd omezil stejně jako v předchozím roce na "Přejezd Krkonoš 2017".

Dle předem zveřejněného plánu jsme se ráno 18.2.2017 sešli na staropackém vlakovém nádraží a v 6:34 hodin odjeli přes Kunčice nad Labem a Vrchlabí do Špindlerova Mlýna. Tam jsme dorazili dle jízdního řádu v 7:54 hodin. Zde jsme měli 36 minut času na přestup na autobus, který nás doveze ke Špindlerově boudě. Ve vymrzlé a neútluné čekárně jsme se přezuli do lyžařských bot. Autobus odjel dle plánu v 8:30 a na místě před Špindlerovou boudou jsme byli v 8:52 hodin.

I.etapa – sobota 18.2.2017 - 30,6 km

Vršky Krkonoš nás nepřivítaly zrovna přívětivě. Kolkolem byla celkem hustá mlha, že nebyla ze zastávky vidět ani Špindlerova bouda a za krk se snášela nepříjemná vlhkost. Vděční jsme byli pouze za 5 cm nového prachového sněhu, který byl krásně měkký, přikryl nepříjemný led a hned jsme věděli, že se nám po něm perfektně pojede. Trochu jsme si zorganizovali své osobní věci, rozbalili ski, vyfotili společné startovní foto a vyrazili na plánovanou trasu.

Od Špindlerovy boudy (1200 m.n.m.) (0 km) jsme po krátké rovince na rozdejhání vystoupali k Petrově boudě (1280 m.n.m.) (2,1 km), která je sice nově postavena, ale hrubá stavba není zatím dokončena. Dále nás trasa vedla po vrstevnici s několika houpačkami kolem Ptačího kamene (1258 m.n.m.) (3,2 km) a následným lehkým sjezdem k Martinově boudě (1255 m.n.m.) (5 km). Zde jsme se dali dohromady a rozhodli se občerstvit v útrobách Martinovky. Restaurace byla prázdná, jen v koutě byla parta bodrých Moraváků. Slovo dalo slovo, vtipy lítaly vzduchem a vazba byla navázána. Ostatně s touto partou jsme se potkávali na dalších kilometrech až na Voseckou boudu. Každé setkání bylo vždy veselé až nás tváře od smíchu bolely.

Po odpočinku a občerstvení jsme se rozloučili s příjemným vyhřátým prostředím a vyrazili ven vstříc dalším kilometrům. Venku nás čekalo velké překvapení. Mlha se rozpustila, mraky se roztrhaly a začalo vykukovat sluníčko. Na Labskou boudu (1317 m.n.m.) (7,5 km) jsme již dorazili za pěkného zimního slunečného počasí. Sice jsme toho od Martinovky moc neujeli, ale času bylo dost a tak jsme se šli podívat dovnitř Labské boudy, zda tam pro nás nemají něco dobrého do krku. A co myslíte? Samozřejmě měli. Našli jsme volná místa a za naši odvahu při sjezdu k Labské boudě jsme se odměnili drahou zrzavou vodou a prohodili pár vtipných slov s Moraváky. Dlouho jsme se ale nezdrželi a pokračovali dál za lehce zhoršeného počasí stoupáním na rozcestí Labská louka (1371 m.n.m.) (9 km) kde jsme dosáhli nejvyššího místa letošního přejezdu. Tady začínala naše příjemnější část dnešní trasy, až do Harrachova to bude z kopce. Prvním úsekem byl dvoukilometrový mírný sjezd k Vosecké boudě (1250 m.n.m.) (11,2 km). Vosecká nás vcucla na jídlo a tekutiny a samozřejmě opět Moraváci. Ty už jsme viděli naposled, protože se vraceli zpět na Medvědí boudy. Dalším klesáním byl 2,5 km ostřejší sjezd do Krakonošovy snídaně (1038 m.n.m.) (13,5 km). Posledním sjezdem bylo mírné přes pět kilometrů dlouhé klesání podél řeky Mumlavy až k Mumlavskému vodopádu (795 m.n.m.) (18,4 km). Dále jsme ještě asi 1,5 km kličkovali mezi domy Harrachova, abychom nemuseli zouvat lyže a pak až k Pivnici U krčka pod Čertákem (672 m.n.m.) (20,6 km) jsme museli "po svejch".

Tady jsme věděli, že nás čeká nejnáročnější část dne a to hodně ostré stoupání Janovou cestou přes sjezdovku na Čertově hoře (944 m.n.m.) (25,3 km) až na Studenov (930 m.n.m.) (28,3 km). Poslední kilometry už byly jednodušší. Zhruba 1,3 km téměř po rovině nad Staropackou boudou (924 m.n.m.) (29,6 km) a poslední 1 km brodění sněhem skoro po kolena až na Staropackou boudu (825 m.n.m.) (30,6 km).

Na Staropackou boudu jsme dorazili kolem 19:30 hodin. Opět jsme byli přivítáni vyhřátou boudou a našimi opatrovníky Květou a Bohoušem Nýdrlovými, Evou a Petrem Pakostovými a Zdenou Straňákovou, kteří pro nás připravili perfektní zázemí s dostatkem jídla a tekutin. Do pozdních nočních hodin při zhodnocení dne jsme rozhodně dehydrataci netrpěli. Všem výše zmíněným moc a moc děkuji za jejich podporu a za vše ostatní, co pro nás připravili. Druhý den před Staropackou boudou

II. etapa – neděle 19.2.2017 - 18,6 km

Ráno 19.2.2017 jsme si trochu pospali a tak plánovaný odjezd v 9:00 hodin se rozplynul jako pára nad hrncem. Po snídani a poděkování za azyl jsme asi v 10:10 hodin vyrazili na nejčastější trasu druhého dne.

Od Staropacké boudy jsme stoupali Kostelní cestou na Ručičky (968 m.n.m.) (1,1 km) a dále přes sjezdovky na Dvoračky (1140 m.n.m.) (3,3 km). Na Dvoračkách jsme se pouze krátce zastavili venku na oddechnutí po dlouhém stoupání a pokračovali sjezdem do Sedla pod Dvoračkami (1025 m.n.m.) (4 km) a Exkurzní cestou směrem na Rezek (872 m.n.m.) (8,9 km). Na Rezku jsme se zastavili na oběd a na doplnění trošky těch podpůrných tekutin. Po obědě nás již nečekalo nic náročného.

Na trase jsme měli více méně kilometry po rovině a hodně klesání. Trasa nás vedla po hřebenu přes horní stanici lanovky Vurmovka (825 m.n.m.) (11,6 km). Dále podél silnice přes Roudnici (764 m.n.m.) (12,7 km), nad Křižlicemi (722 m.n.m.) (14,5 km), přes Jestřabí v Krkonoších (688 m.n.m.) (15,2 km) a následným dlouhým klesáním k Dolním Štěpanicím

(510 m.n.m.) (18,6 km). Ve spodní části trasy byl sníh již hrubozrnný, rozměklý a promočený. Lyže se nám bořily, nejelo to ani z kopce a boty jsme měli promočené skrz na skrz. Největší úlevou pro nás nebylo dosažení cíle, ale přezutí do suchých botasek. Závěrečné 2,2 km do Hrabačova na vlak jsme z důvodu nedostatku sněhu absolvovali opět "po svejch".

Závěrečné zhodnocení celého Přejezdu jsme provedli v Hospůdce Na lajně ve Staré Pace.

Závěrem bych chtěl poděkovat hlavně osazenstvu Staropacké boudy, jmenovitě Květě a Bohoušovi Nýdrlovým, Evě a Petrovi Pakostovým a Zdeně Straňákové za zázemí na Staropacké boudě a pohoštění, které pro nás připravili. Samozřejmě také všem lyžníkům, kteří se Přejezdu zúčastnili a podpořili naši tradiční akci.

Pevně věřím, že se jim projeté trasy líbily a svojí účastí podpoří i další jubilejní 40. ročník v roce 2018.

S lyžařskými pozdravy „SKOL“ a „AŤ TO FRČÍ!“

3) XVI Lyžařský maškarní bál

V sobotu 18. března 2017 uspořádal oddíl lyžování TJ Sokol Stará Paka v KD v Roškopově, v pořadí již XVI. Lyžařský maškarní bál.

Jak už to bývá při těchto akcích zvykem, taneční sál byl plný až praskal ve švech. Opět přišla převážná většina návštěvníků plesu v maskách. A nebyly to masky ledajaké. Smysl pro humor a lidská fantazie tady nezná hranic.

Bál navštívil, jako host, i frontman skupiny Žlutý pes Ondřej Hejma. Ten si zde „stříhnu“ roli moderátora bálu. Z dalších vtipných masek mohu jmenovat třeba soupravu silničních dopravních značek, pytel plný hašlerek, hrací kostky, šneky i s budkami, Ferdu mravence (práce všeho druhu), vybouraného motorkáře. Z nedaleké osady Jahodnice přiběhla početná skupina koček a kocourů, kteří zřejmě utekli z tamního kočičího útulku. A z Afriky, na gumovém člunu, připlavala celá tlupa Křováků i se svým náčelníkem.

Žlutý pes

Veselý klaun

Nejmenovaných masek bylo ještě mnoho. Však taky porota, která měla vyhodnotit nejlepší masky, se pořádně zapotila. Svůj úkol ale splnila a pěknými cenami odměnila: motorkáře, skupinu šneků, pytel hašlerek, dopravní značky a hordu Křováků.

O půlnoci došlo i na losování nejhodnotnějších cen tomboly. Všechny tyto ceny pocházely od našich sponzorů, za což jim touto cestou srdečně děkujeme.

Celý pytel sladkých Hašlerek

Lyžařský maškarní bál není jenom výsadou mladých. Zúčastňují se ho i ti dříve narození. Tentokrát to byla paní narozená v roce 1928. Tak ať se nám všem daří!

4) Staropacký kros 2017 - ročník 40

Mnoho předcházejících ročníků Staropackého krosu proběhlo vždy za krásného jarního počasí. V letošním, chladném, až mrazivém jaru, jsme však měli vážnou starost, jaké počasí budeme mít o letošním, jubilejním, čtyřicátém ročníku tohoto závodu. Předpověď našich meteorologů na sobotu 22. dubna nevěstila nic dobrého. Ráno před závodem byla teplota asi + 6°C, foukal studený vítr a navíc se dalo do deště. Za takové situace jsme měli oprávněné obavy o účast závodníků.

Krátce po osmé hodině, bez ohledu na drobný déšť, se u presentace již objevili první závodníci. Situace byla zachráněna. Umoudřila se i obloha a v době startu prvních dětských kategorií dokonce vysvitlo i slunce.

Velmi chladné a deštivé počasí se však podepsalo na celkové účasti závodníků. Zatím, co loni jsme měli rekordní účast 314 závodníků, letos se jich přihlásilo jen 176. Dobrá byla účast především v dětských kategoriích. Těch nejmenších - „mlíčňáků“ se sešlo celkem 29, předškolních dětí bylo 24 a žactva celkem 71. Zato dorostenci startovali jenom dva a dorostenky se žádné nedostavily. Žen se sešlo 12 a mužů, včetně veteránů, běželo 38. Absolutním vítězem hlavního závodu na 4400 metrů se stal Jiří ČIVRNÝ ze Semil, který tuto trať zvládl v čase 15:06,3.

Nejstarším účastníkem závodu byl letos Václav BRÁDLE ze Sokola Chuchelna, ročník narození 1937. Vystřídal tak dřívějšího nejstaršího běžce Františka BÉMA z Liberce, ročník narození 1928.

Start hlavního závodu na 4400 metrů.

Absolutní vítěz Jiří ČIVRNÝ – Semily

Nejstarší závodník Václav BRÁDLE – Sokol Chuchelna

Ženy vyběhly na trať dlouhou 2000 metrů.

Nejúspěšnější v kategorii ženy.

Dorostenci startovali pouze dva.

Na bednu se poprvé postavili i ti nejmladší závodníci – „mlíčáči“.

5) Šestý ročník cyklo výletu na Smrk 2017.

Letos jsme na Smrk v Jizerský horách nejeli tradičně poslední červnový ale až první červencový víkend. Toto neplánované rozhodnutí nás bohužel připravilo o pěkné počasí uplynulých týdnů. O tom ale až později.

Předpověď počasí nebyla příznivá, ale přesto jsme se na tento vejlet těšili. Předpověď se samozřejmě odrazila i na zájmu o tuto porci kilometrů na kole v horách. Od zveřejnění pozvánky na vejlet jsem zaznamenal pouze dva nebo tři dotazy s možnou účastí. To nevypadalo moc dobře.

Jako pořadatelé jsme se přesto v pátek 30.6.2017 odpoledne vydali na Staropackou boudu s nákladem potravin, troškou tekutin a kocem elánu. Připravili jsme ohýnek a očekávali příjezd tří nahlášených cyklistů. Ze tří nakonec přijeli jen dva. A i to nás vzhledem k nepříznivé předpovědi počasí potěšilo.

Večer nás bylo na boudě sedm a jeden pes. Ten samozřejmě na Smrk nejel, ale hlídal se svým pánem a paničkou Staropackou boudu.

K večeru bylo celkem jasné, že nás již více nebude. Usadili jsme se venku k připravenému ohýnku. Pořadatelé přivítali účastníky ohnivou vodou a vlídným slovem plným nadějí pro následující den. Povídali jsme si venku u ohýnku při opékání uzenin a ochutnávání dovezených zrzavých tekutin. Při postupném ochlazování se objevili první kapky, které nás zahrnaly do studené chalupy. Zatopili jsme a chlad jsme zaháněli vítací irskou ohnivou vodou dokud nebylo vidět na dno. Venku krápolo jen chvíli a my se mohli opět usadit u ohýnku. V noci nás několikrát probudilo bubnování deště do střechy. No to bude vejlet, kdo ví jak bude ráno?

Start u Staropacké boudy

Ráno 1.7.2017 nás přivítalo podmračeným a temným nebem. K dešti nebylo daleko. Nasnídali jsme se z přivezených zásob. "Tak chlapi (to jsem řekl i ženskejm)!!! Zatím neprší, tak jedem. Kdo má blatníky tak neprohloupí."

Na chalupě zůstali Eva a Petr Pakostovi se svým hlídačem Donem Pakostou. Společně hlídali chalupu, zaháněli deštivé mraky a přivolávali sluníčko.

Na trasu letošního přejezdu vyrazili Jana a Vašek Šepsovi, Petr Vancl, Ondra Rozporka a Dan Frýba. Původně plánovaná trasa byla všem známá, ale při startu padlo demokratické rozhodnutí, že letos bude vše závislé na počasí a od toho se bude naše cesta odvíjet.

Již netradiční byl start směrem ke Studenovu. V prvním stoupání nás dohonily první mráčky a první deštík. Ale nejsme z cukru a tak jsme pokračovali statečně dál k Harrachovu Janovou cestou. Nad Harrachovem na sjezdovce pod Čerťákem jsme se pokochali pohledem do dále směrem ke Smrku. Mraky se rozestoupily, viditelnost byla celkem dobrá. "Smrk je támhle v dáli na horizontu pod těma dešťovejma mrakama!" Pak jsme sjeli Janovou cestou do Harrachova. První zastávkou byla ochutnávka pravého harrachovského piva ze sklárny. "František" všem tuze chutnal. Od sklárny na celnici jsme jeli po červené turistické trase lesem. Cesta byla příjemná a to bez aut, kamionů a motorek. Kiosek na celnici jsme ovšem nemohli minout. Byl otevřený a někteří z nás museli doplnit vypocené tekutiny. Zde jsme se také dohodli na následující trase. Protože se kolem Smrku čerti ženili a všichni účastníci již na rozhledně byli, padlo rozhodnutí že se tentokrát o tento cíl pokoušet nebudeme. Celej vejlet pojmem jako poznávací. Prostě vyrazíme po trasách a cestách, kde většina cyklistů ještě nejela a dokonce ani nebyla.

Státní hranice na Mítinách nad harrachovským nádražím

Z celnice jsme pokračovali dál do polských Jakuszyce. Tady jsme zvolili opět jinou trasu Polskem na křižovatku "Rozdroże pod Cichą Równią" (943 m.n.m.). Na Orle se z křižovatky nejelo nejkratší cestou, ale pokračovali jsme rovně po zimních běžeckých stopách. Po asi 1,5 km jsme odbočili vlevo a vychutnali si i cyklo cestu přes rašeliniště. Ale nemuseli jsme se brodit, přešli jsme přes dřevěné lávky a občas jsme přetlačovali byciky přes schody a kameny. Ale byla to parádní cesta po které zatím většina z nás nejela. Po příjezdu na Velkou jizerskou louku jsme vzhledem k blížícím se dešťovým mrakům již nepokračovali na Gorzystów, ale vraceli jsme se zpět na Orle. První kapky deště nás dohonily ještě před Orle. Zatímco jsme si na Orle v suchu vychutávali polévku a točené polské pívko, venku se rozpršelo. Deštěk to byl vydatný. Když jsme opět vyjžděli na trasu bylo po dešti. Počasí rozhodlo, že se již nebudeme na vrškách zdržovat a vyjeli jsme z Orle vpravo nad řekou Jizerou směrem k Harrachovu. Cesta lesem byla příjemná, ale opět nás dohonily mráčky. Tedy on to byl větší mrak s větším množstvím vody - takže jsme oblékali pláštěnky.

Cesta to byla ale byla pohodová přes Harrachovské nádraží do Harrachova pod lanovku. Na tomto místě jsme samozřejmě nemohli minout zastávku v Pivnici u Krtka. Při sezení venku u zlatavého moku Dan Frýba při pohledu na rozjetou lanovku nevydržel a rozhodl se, že se nechá vyvést na Čerták a na chalupu dojede samostatně. Ostatní ještě chvíli poseděli a ještě za sucha vyjeli směrem přes Rejžoviště k Restauraci Lesní Zátíší. Tam nás ale počasí opět donutilo k zastávce. Přihnal se bouřka se spoustou vody. Byli jsme rádi, že jsme schovaní v suchu restaurace. Po rozfoukání mraků nám sluníčko ukázalo cestu směrem vpravo přes most na závěrečné stoupáníčko po upravené cestě nad Staropackou boudou. První šlápnutí do pedálů některým zrychlila další, která se k nám přece jenom vrátila. Na závěr nás proudy vody potrápily. Ale byla to závěrečná cesta, kterou všichni zvládli. Někteří - Ondra s Váškem vydupli stoupání v pedálech a zaslouží si

pochvalu za sportovní výkon. Zbývající účastníci Petr s Janou došli po svejch. Ale všichni závěrečný kopec zvládli dle svých sil, i když hromy a blesky lítaly kolem a déšť se spustil z plných konví.

Na boudě na náš čekali všichni tři Pakostovi s horkou gulášovou polévkou. První, kdo dojel do cíle, byl samozřejmě Dan Frýba. Ten bouřce s předstihem ujel od lanovky na Čerťáku přímo na chalupu ještě za sluníčka. Když zbývající cyklovýletníci dorazili, byl Dan už vyvoněný po velké koupeli ve vaně, převlečený do suchého a najedený.

Z ostatních v cíli na boudě kapala voda a odpadávalo krkonošské bláto. Pláštěnky nám v bouřce příliš nepomohly - nebyla na nás nitka suchá.

Sportovní výkony letos nebyly takové, jako v předešlých ročnících. Ale i tak to stálo za to! Projeli jsme totiž cesty, kde jsme ještě nikdy nebyli.

Jana Šepsová

6) Vejšlap 2016

Oddíl lyžování na konci prázdnin pořádal v sobotu 26.8.2017 tradiční „Vejšlap” po českých luzích a hájích.

Loňský rok jsme se pohybovali údolím říčky Kamenice a tak jsme se letos vydali do kopců více na východ od Staré Paky. Trasa byla naplánována z údolí Pilníkovského potoka přes hřeben do údolí řeky Labe a tento plán jsme také bezezbytku dodrželi.

Sraz všech účastníků byl ráno 26.8.2017 na staropackém nádraží v 8:20 hodin. Do odjezdu vlaku přišlo na nádraží bohužel pouze šest turistů. Jmenovitě: Láďa Frýba, Milan Straňák, Bára a Lukáš Jarošovi a Jana a Vašek Šepsovi. Vlákem v 8:34 hodin jsme ze Staré Paky jeli do Pilníkova, kam jsme dorazili v 9:25 hodin.

V Pilníkově po vystoupení z vlaku jsme samozřejmě nafotili společnou startovní fotografii, namasírovali svaly na nohou a vyrazili „po svejch“ na trasu. Na prvním kilometru jsme odbočili vlevo ze silnice na zpevněnou cestu dle plánu. Bohužel cesta po 500 m končila u rozestavěného domu a nám nezbylo nic jiného, než se vrátit zpět a dále pokračovat po silnici. Kilometrová zacházka nás ale morálně nezlomila a z vesela jsme stoupali dalších 5 kilometrů až na hřeben. Na pátém kilometru jsme měli sice opět odbočit do lesa, ale po předcházející zkušenosti jsme tak neučinili a dále pokračovali po asfaltu.

Na vršku tohoto stoupání ve výšce asi 560 m.n.m. jsme se zastavili u zatím největší větrné elektrárny v České republice, která byla uvedena do provozu 1. prosince 2014. Výška tubusu je 119 m a výška při vztyčeném listu vrtule je 175 m (délka listu vrtule je 56 m). Nominální výkon elektrárny je 3000 kW, který dosáhne již při rychlosti větru 12 m/s. K zapnutí elektrárny dochází při rychlosti větru 3 m/s a k vypnutí při 25 m/s. Maximální otáčky jsou 17,7 ot/min. Při těchto otáčkách a délce listu 56 m se konce listů pohybují rychlostí 373 km za hodinu. Na informační tabuli u elektrárny je spousta dalších zajímavých informací, které nebudu popisovat. Jsou na fotografii, nebo si je můžete sami dohledat na internetu včetně finanční stránky pro přilehlé obce.

Po svačině u paty elektrárny jsme se vydali na sestup do labského údolí. Protože trasa byla z kopce, tak nám cesta celkem rychle ubíhala. Postupovali jsme přes vesničku Kocléřov a osadu Nové Domy. Před obcí Hájemství asi na 9 km jsme navštívili "Mariánské poutní místo u studánky" údajně s léčivou vodou. Součástí tohoto poutního místa je i poutní kostel Navštívení Panny Marie. Po prohlídce areálu a čerpání vody ze studně se zázračnou léčivou vodou, jsme se napojili na zelenou turistickou značku. Po ní jsme lesem dále klesali a sbírali houby pod osadou Hájemství. Na další turistické křižovatce jsme odbočili na modrou turistickou značku, po které jsme sestoupili až na dno údolí k druhé labské přehradě Les Království. To jsme měli za sebou přibližně 14 kilometrů.

Přehrada Les království u Bílé Třemešné

Po takové porci kilometrů a s vysušenými hrdly jsme si zasloužili nějaký odpočinek a tak jsme navštívili místní stánek a řádně se občerstvili. Zde nás také dohledal Jarka Nysl, který nás přijel na kole podpořit v další cestě. Poslední kilometry po celkem frekventované silnici do Bílé Třemešné už nebyly příliš zajímavé a proto jsme pospíchali, abychom už byli v cíli.

Do odjezdu vlaku k domovu z Bílé Třemešné jsme měli dostatek času. Navštívili jsme proto výbornou Restauraci U Šmídů naproti nádraží, kde jsme provedli závěrečné zhodnocení celé akce.

Dle všech účastníků se letošní Vejšlap 2017 vydařil. Jedinou skvrnou byla i přes krásné počasí malá účast pochoduchtivých sportovců a to je škoda. Snad nám další roky přivedou více „šlapáků a šlapek“

V 16:49 hodin jsme nastoupili do vlaku v Bílé Třemešné a do Staré Paky jsme dojeli přesně dle jízdního řádu v 17:19 hodin. Společně jsme z nádraží došli do vsi, kde jsme se rozloučili s pozdravem „Někdy příště ...“

Václav Šeps

7) Staropacká bouda

Tradiční jarní brigáda na dřevo byla svolána na víkend 19. – 21. května. Tentokrát jsme na dopravu neobjednávali nákladní PV3S, ale vystačili jsme si s dodávkou Dana Patky. O to pracnější pak byla vynáška polen na místo. I tak nám práce šla dobře od ruky a tak jsme brigádu ukončili již v sobotu navečer.

Danova dodávka hravě zvládla dopravu dřeva k chalupě.

Parta „dřevorubců“ má hotovo, což je důvod kúsměvu.

V roce 2017 jsme se dále zaměřili na obnovu betonové dlažby za chalupou. Stávající dlaždice byly původně položeny pouze do hlíny a neměly dostatečnou stabilitu. Proto byla pod dlažbou vybrána 20 cm silná vrstva zeminy a nahrazena vrstvou drobného štěrku zhutněného vibrační žábou. Povrch násypu byl navíc zarovnan drobnou drtí, na ni znovu položena betonová dlažba a spáry zasypány pískem.

Pod dlažbu se vešel celý nákladák drobného štěrku.

Teren pod dlažbou byl vybrán do hloubky 20 cm.

Štěrková vrstva byla řádně zhutněna vibrátorem.

A takto nyní vypadá obnovená dlažba.

Ve stejné době proběhly i tzv. „pavučky“, neboli jarní úklid celé chalupy.

Než odjedeme domů, bude se tady všechno blýskat.

Za odměnu nám paní správcová uškvářila výborné sádlo.

O podzimní brigádě byl nejprve vyprázdněn prostor na ukládání dříví a celá dřevěná konstrukce byla opatřena impregnačním nátěrem.

Nedostatek snadno dostupného palivového dříví nás přiměl i k zakoupení uhlí, pro něž byla v rohu kůlny zřízena dřevěná ohrádka. Zaručeně první fůra uhlí pro Staropackou budou.

Práci máme hotovou a tak můžeme klidně odjet domů.

Podzimní „dřevařská“ brigáda se tradičně vydala. Zúčastnil se jí opět solidní počet sedmnácti pracovníků, včetně našich nejmladších členů oddílu, z nichž mnozí zde pracovali poprvé.

V říjnu byly z chalupy odvezeny do firmy KUČERA – ZÁMEČNICTVÍ obě pečící trouby od kachlových kamen na velké místnosti. V dílně nám jednu troubu vyrobili zcela novou a druhou opravili. Po opravě byly trouby dovezeny nazpět a znovu do kamen zapasovány.

Sestavili: V. Šeps, předseda oddílu a B. Nýdrle, kronikář oddílu.